

Иван Вазов

Песен

На българския орач през 1885 година

Таз година не засяхме
наште ниви и поля;
ний по битките летяхме,
много кръв се там проля

Ний при Сливница се бихме,
тамо всякой беше пръв;
бихме се и не щадихме
чуждата и нашта кръв.

Ний не бяхме твърде вещи
в тая новата игра
и от всички мъчни вещи
помняхме ура.

Таз година не фърляхме
семе в наште ниви, грях!
Нейде с бомби ги орахме
и сеяхме кости в тях.

Няма много жито тамо
догодина да сберем:
умни хора казват само,
чудна слава ще пождем.

Ех, юнашки се борихме,
ех, че беше ли борба!
Много рани придобихме,
ала никоя в гърба.

Нищо. Те са белег, божем,
че сме ходили с войска –
доста ралото да можем
пак да тикаме с ръка.

София, Ноември 1885

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4494>]